

Robin de Puy - Ik Ben Het Allemaal Zelf.

Zap

Zelfportret met Harley en twee vuurwapens

Door onze redacteur **Hans Beerekamp**

Robin de Puy is een heldin. Twee dagen achter elkaar domineerde de fotograaf (29) mijn televisieavond: eerst als hoofdpersoon van de door *Close Up* (AVRO-TROS) uitgezonden documentaire *Robin de Puy - Ik Ben Het Allemaal Zelf*, daarna als een van drie sterke vrouwen die waren uitgenodigd voor *Faun* (VARA).

Naast de debuterende romanschrijfster Stella Bergsma, die namens haar alcoholistische hoofdpersoon de stelling verdedigde dat mannen klootzakken zijn en vrouwen kuthoeren, mochten Floortje Dessing en De Puy komen praten over alleen reizende vrouwen. Na een moord op twee Argentijnse rugzaktouristes in Ecuador schijnt dat een thema te zijn.

De Puy was altijd als de dood om lang ver van huis te zijn. Maar haar stormachtige succes als portretfotograaf dwong haar min of meer om de eenzaamheid op te zoeken en haar grootste angst uit te dagen. Tien weken lang reed ze alleen op een Harley Davidson door de Verenigde Staten, op zoek naar markante mensen om te portretteren, in de traditie van Walker Evans of Robert Frank. Twee weken lang reden regisseur Simone de Vries en cameraman Maarten van Rossem achter haar aan. Het resultaat is een sublieme road movie, die ook veel duidelijk maakt over de huidige gemoedstoestand van de Amerikaanse onderklasse.

Onthechting is misschien het beste woord om zowel De Puy als de mensen in wie zij zichzelf herkent te typeren. Aanvankelijk telt ze op de motor tot twintig om haar angst te bezweren. Ook belt ze regelmatig naar haar familie. Maar langzaam begint ze het lekker te vinden: het ontwortelde bestaan, het toeval, de kortstondige verbinding met toevallige passanten.

Van achter de camera durft ze van alles. Het meest extreme voorbeeld in de film is de ontmoeting in een motel met getatoeëerde bouwvakkers, die haar hadden gewaarschuwd dat ze gedood of verkracht zou worden, als ze niet vertrok. Ze zet hen op de foto, net als veel van de andere mannen met ontbloot bovenlijf. In dit geval moet het een echt zelfportret worden en gaat ze halfnackt tegenover hen staan. Het blijkt de manier om controle uit te oefenen en de situatie naar haar hand te zetten. Dat geeft veel bevrediging.

We zien in de film ook dat De Puy van een van haar modellen een vuurwapen krijgt aange-reikt. Ze mag er mee schieten, even later ook met een automatisch pistool. Je ziet dat het haar opwindt, die ultieme invulling van het Amerikaanse gevoelsvacuüm. Je snapt waarom het tandeloze mannen in afgeragde trailers ook zo veel genoeg verschaft om af en toe een paar kogels in het niets af te vuren.

Dat ze ook dit deel van de ervaring van een motorreis door de existentiële hel niet uit de weg gaat, is nog een aanwijzing dat Robin de Puy een heldin van deze tijd is. Empathisch en in staat tot het samen met haar modellen vangen van de essentie van een persoonlijkheid, maar tegelijkertijd zelf een permanente buitenstaander. Waar iedereen dat is geworden, komt zij thuis. En mag dan bij terugkeer uitleggen dat de wereld niet zo eng is als het lijkt, dwars tegen de vertrutting in.